

slide denne Institution op for tidligt og derved i Virkeligheden skade det Arbejde, som han gerne skulde kunne udfolde.

Med Hensyn til Forslagets Enkeltheder skal jeg kun gøre et Par Bemærkninger. I § 1 har man udtalt, at den Indstilling, som der er Tale om for den faste Voldgiftsret, skal være tiltraadt mindst af en Arbejdsgiver paa den ene Side og en Arbejder paa den anden. — Det er med andre Ord Meningen, at Parterne skulle tale sig til Rette om, hvem der skal være Forligsmand, og kunne de ikke det — de have 1 Maaned dertil —, maa Indenrigsministeren uden videre udnævne ham. Jeg gaar ud fra som givet, at Parterne ville tale sig til Rette om, hvem der skal være Forligsmand, og Betydningen heraf maa staa saavel Parterne som Ministeriet klart. Naar der her siges, at Indstillingen skal foreligge senest 1 Maaned efter, at Begæring om Indstilling er fremsendt, gaar jeg ud fra, at Ministeren altid vil overveje og underhaanden forhandle med den faste Voldgiftsret om det belejlige Tidspunkt til Fremsættelse af en saadan Begæring.

I § 3 er der indført Bestemmelser om Stridens Virkninger og Omfang, Bestemmelser om, at Forhandlingerne skulle være førte og fra den ene af Siderne være afsluttede uden Resultat. Den sidste Bestemmelse er naturligvis medtagen, for at man ikke skal risikere, at en Part, der er uvillig overfor Forligsmandens Indblanding, søger at hale Forhandlingerne saaledes ud, at Forligsmanden ikke kan træde i Virksomhed. I Slutningen af Paragraffen fastslaaes det, at det er Parternes Pligt at efterkomme Forligsmandens Indkaldelse. Det er et omstridt Spørgsmaal, som ærede Medlemmer ville have set af Indstillingen. Men hele Udvalget er enigt om, at Parterne absolut have en saadan Pligt til at møde for Forligsmanden.

I Lovforslagets § 4 udtales det, at Forligsmanden har Ret til at offentliggøre sit Mæglingforslag, naar Arbejdsstandning finder Sted, og han har afsluttet sin Virksomhed i vedkommende Sag. Her vil jeg gerne henlede Opmærksomheden paa, at der herom findes en Udtalelse i Betænkningen, hvori det udtrykkeligt siges, at Udvalget er enigt om, at der senere maa siges at foreligge en ny Sag, naar Omstændighederne væsentlig have forandret sig, og man gør opmærksom paa, at det da er naturligt, at Forligsmanden nærmere overvejer Tidspunktet for en Indskriden. Det er en selvfølgelig Sag, at naar Forligsmanden lige har afsluttet sin

Virksomhed i en Sag, bør han ikke Dagen efter gribe ind paa ny, saa bør der foreligge andre Omstændigheder, enten begrundede i, at flere Fag ere komne med ind under Striden, eller begrundede i, at man nu har været oppe at slaas i saa lang Tid, at han kan forvente, at Parterne ere stemte fredeligt. Det er ogsaa en given Sag, at Forligsmanden maa gaa forsigtigt til Værks, naar han optager en saadan Sag. Det er naturligt, at han søger underhaanden at stemme Sindene til fredelig Overenskomst. Og der maa han naturligvis heller ikke glemme sin egen Styrke i den Henseende. Han kan have ikke saa ringe Indflydelse paa at skabe denne fredelige Stemning hos Parterne.

I Slutningen af § 4 staar der, at Forligsmanden skal raadføre sig med to Repræsentanter for Parterne, forinden han fremkommer med sit Mæglingforslag. Her har man altsaa en Garanti for, at han i alt Fald har hørt Raad fra de to Parter. Naar der her staar, at han skal raadføre sig med to Repræsentanter, er det ikke Meningen, at han absolut skal være bunden til at raadføre sig med dem under eet. Det maa han gøre efter, hvad han selv finder mest praktisk. Han kan tale snart med den ene, snart med den anden. Men det, der skal være sket, inden han fremkommer med sit Mæglingforslag, er, at han har raadført sig med Repræsentanter fra begge Sider.

I § 5 indføres den faste Voldgiftsret som den Ret, for hvilken Undersøgelsen skal finde Sted. Man opnaar ogsaa derved, at en Dommer bliver Leder af disse Undersøgelser. Ærede Medlemmer, der have sat sig ind i disse Sager, ville vide, at det var et af de omstridte Spørgsmaal i Fællesudvalget, at man fra Arbejdsgivernes Side holdt paa, at det skulde være en Dommer, der ledede disse Undersøgelser, og her har man fundet en Form, der har samlet begge Parter.

Endnu skal jeg kun omtale, at der i § 7 er indført en Revisionsbestemmelse. Denne Revisionsbestemmelse er af en saa absolut Karakter, at Loven bortfalder den 1. April 1914, hvis den ikke forinden er fornyet eller revideret. Derved ses jo hele Loven, som den af Udvalget foreslaas affattet, som en Forsøgslov, og denne Omstændighed har bevirket, at det har været lettere i Udvalget at opnaa Enighed om denne Affattelse, idet man fra de forskellige Sider har været tilbøjelig til saa at nøjes med, at man kunde samle Erfaringer, inden man søgte yderligere at